

Riešės riešutėliai

2017 – 2018 m. m. Nr.3

Laikraštį leidžia būrelis
„Jaunieji žurnalistai“ nariai

Tradicinėmis ir naujai atrastomis, rimtomis ir širdžiai mielomis bei linksmomis vasario mėnesio šventėmis pasidžiaukime kartu!

Užgavėnės – žiemos šventė, per kurią daug valgoma ir kurios paskirtis – išvyti žiemą, prisišaukti pavasarį. Ši šventė nuo senų laikų žinoma visoje Europoje. Šventė yra pagoniška, tačiau vėliau glaudžiai susieta su krikščionybe. Seniau ji buvo vadinama Ragučio švente. Užgavėnės yra tarsi karnavalas. Pagrindiniai šventės veikėjai – Lašininis ir Kanapinis, smagiausia šventės dalis – Morės deginimas. Svarbus šventės atributas – blynai.

Valentino diena švenčiama vasario 14 dieną. Ji vadinama įsimylėjėlių arba meilės diena. Lietuvoje ši šventė yra labai nesena – ji švenčiama tik po nepriklausomybės atgavimo, nuo 1990 m. Valentino diena – puiki proga pasveikinti mylimuosius ir prisipažinti meilę patinkančiam žmogui.

Vasario 16-oji – Lietuvos Nepriklausomybės diena. Šiais metais minime 100-ąsias Lietuvos valstybės metines. Džiaugiamės, kad gyvename laisvoje šalyje, apsupti mylimų žmonių: artimųjų, draugų...

SUSIPAŽINKIME...

INTERVIU SU MOKINIŲ TARYBOS PIRMININKE GODA DIRGINČIŪTE

Kas paskatino dalyvauti Mokinių tarybos pirmininko rinkimuose? Kaip čia pasakius... Aš visada buvau iniciatyvi, mėgau imtis kokios nors veiklos.

Prisistatyk „Riešės riešutėlių“ skaitytojams. Kokie Tavo pomėgiai?

Mėgstu muziką, be jos negalėčiau gyventi, lankau muzikos mokyklą.

Kokie Tavo, kaip Mokinių tarybos pirmininkės, lūkesčiai?

Labai norėčiau, kad kuo daugiau mokinių, organizuojant veiklas, būtų kaip vienas kumštis, kad visi būtų vieningi, nesvarbu, iš kokios klasės ar kokio amžiaus, tiesiog visi vienas kitą palaikytų ir padėtų. Be abejo, noriu organizuoti ir daugiau įvairaus pobūdžio renginių, projektų, kuriuose dalyvautų kuo daugiau mūsų mokyklos mokinių.

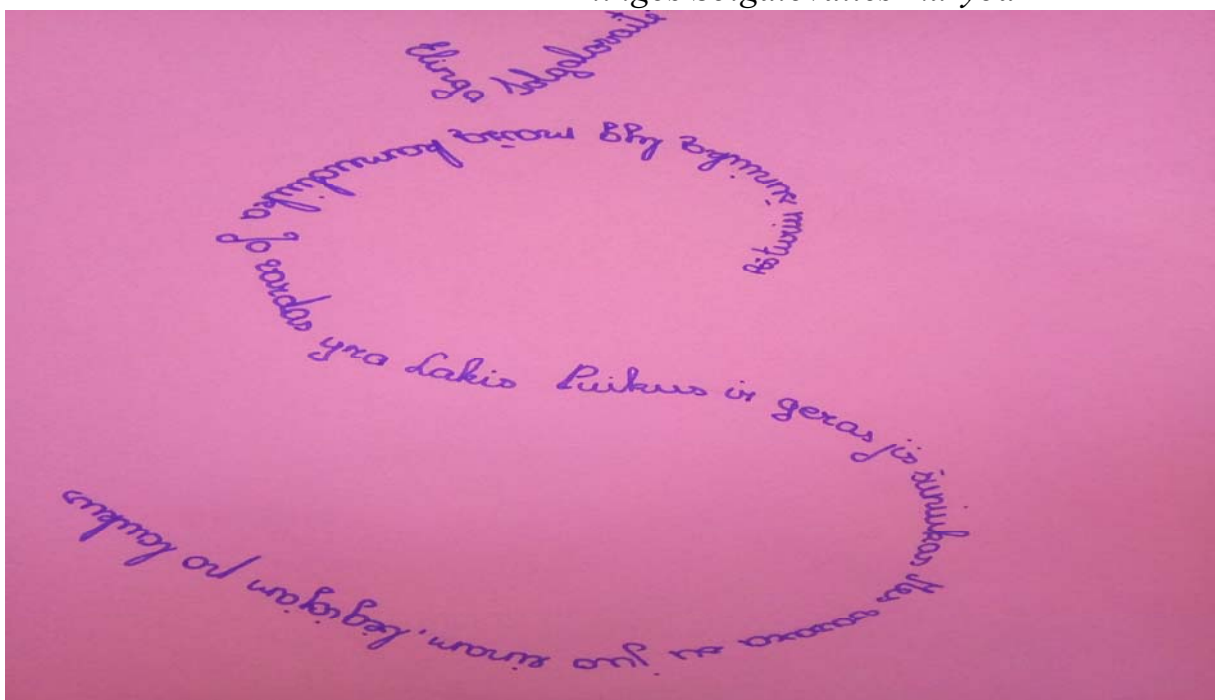
Ar sulauki pagalbos iš mokinių, mokytojų?

Taip, visada sulaukiu, jei reikia, mokytojai išleidžia iš pamokų, bet aš nemėgstu tuo piktnaudžiauti.

Ačiū už pokalbį.

Interviu užrašė Angelė Šyvokaitė, Ia

Elingos Solgalovaitės kūryba

MŪSU KŪRYBA LIETUVAI

ŽODŽIO GALIA

„Žodis skriaudžia, žodis glaudžia“. Manau, ši patarlė apibūdina žodžio galią. Pasakytas žodis ar sakinys gali įžeisti. Galime kažką sužeisti iš vidaus. Kartais tai net skaudžiau negu tikras skausmas. Žodžiai su mumis lieka amžinai, o skausmas praeina. Žeidžiantis žodis tempia mus žemyn ir pasunkina mums gyvenimą.

Bet žodis taip pat gali priglausti. Išgirdę komplimentą ar pagyrimą nusišypsoms. Iškart sušyla širdis ir jaučiamės gerai. Taip gauname motyvaciją toliau to siekti.

Manau, žmonės per daug vienas kitą peikia ir per mažai giria. Jei dalintume vieni kitiems tik naudingus komplimentus ar pastabas, visi tobulėtume. Mokytumėmės iš savo klaidų ir judėtume į priekį kaip visuomenė.

Taigi, būkite atsargūs su žodžiais ir nebijokite girti bei peikti. Bet taip pat ir nepersistenkite.

Meda Norberta Jablonskytė, 6c

*Einu aš link jūros
Ir meilę atrandu širdy.
Kaip gera, kaip gera
Tavajam glėby.
Jaučiu aš laimę ir gėrį,
Kai pamatau tavąsias bangas.
Tik įkrentu į glėbį
Ir pasineriu į jas.
Jaučiu tik šaltą smėlį,
Praslystantį pro pėdas.
Kaip gera, kaip gera
Jausti tave.
Išeiti nenoriu –
Gal liksiu čia.
Panersiu gilyn į jūrą
Ir užmigsiu dugne...*

Aušra Paulavičiūtė, III b kl

PASIVAIKŠČIOJIMAS SU MAŽUOJU PRINCU

Galiu prisipažinti – nedaug skaitau. Retkarčiais pavartau knygą prieš literatūros pamoką, bet dažniausiai taip ir neužverčiu paskutinio knygos puslapio. Tačiau nė vienas mano skaitytų knygų veikėjų neprilygsta A.de Sent Egziuperi Mažajam Princui – nors jis tik vaikas, geba suprasti tokius esminius dalykus, kaip meilės bei nuoširdumo svarbą, nesileidžia suaugusiųjų vaikomas. Manau, kad iš jo galima daug ko pasimokyti. Iš pasivaikščiojimo su juo tikiuosi pasisemti išminties. Manau, kad Mažasis princas manęs nenuvils.

Susitikome žaidimų aikštelėje. Pamaniau, kad tokia paprastutė, vaikiška vieta puikiai tiks šiam pokalbiui. Pirmiausia pasisveikinome, aš prisistačiau. Staiga jis prabilo:

- Ką tu myli?

Nustebau išgirdusi šį klausimą. Tai pastebėjęs Mažasis Princas pratęsė:

- Aš myliu savo rožę. Aš ja kasdien rūpinuosi ir globoju. Dar esu prisijaukinęs lapę. O tu?

Susimąščiau. Ką gi aš myliu? Neabejodama tariau:

- Myliu savo šeimą.

- O kodėl?

- Kaipgi kodėl? Juk tai mano šeima! Mano tėvai stengiasi kuo daugiau laiko praleisti su manimi, sesėmis ir broliu, o mes tarpusavyje taip pat mylim vienas kitą.

- Aha... O ką dar myli?

- Hmm... — vėl susimąščiau. – Savo pomėgius. Sakykime, aš piešiu – tai lyg santykis su draugu, o galbūt kaip su gėle – gėlę reikia vis laistyti, puoselėti.

- Ak, kaip pasiilgau rožės! - tarė Mažasis Princas, prisiminęs savo mylimą gėlę.

Mano kišenėje suzvimbė telefonas.

- Kas tai? – paklausė smalsuolis.

- Tai telefonas. Juo galiu paskambinti, bendrauti su kitais.

- A, žinau! Bet jis toks mažas...

- Štai, ką tik man sesė parašė žinutę. Ji metams išvykusi į Ameriką – jei nebūtų šio aparatiuko, mes negalėtume bendrauti.

Pradėjau rodyti Mažajam Princui išmaniojo telefono programėles. Kurį laiką jis spoksojo į jas lyg pakerėtas, paskui papurtęs galvą grįžo prie sūpynių.

2018 m. sausis – vasaris

- Iš tiesų gražu, bet ar jis kartais neatitraukia žmonių nuo tikrovės? Atrodo, su juo galėčiau pasinerti į kitą pasaulį.
- Deja, taip. Todėl telefonu, kaip ir viskuo, reikėtų naudotis saikingai.
- Ech, kaip norėčiau paskambinti rožei... Nemanau, kad telefonai veiks asteroide B612. Man metas eiti.
- Sudie! – sušukau, tačiau Mažojo Princo siela jau skubėjo virš debesų.

Kiek palaukusi supratau, kad neuždaviau nė vieno klausimo. Iš tiesų iš šito pasakojimo supratau, kad visi atsakymai glūdi mumyse – tereikia savyje pažadinti mažą, smalsų ir nuoširdų vaiką.

Emilija Misiuk, 7a

MIŠKAS - GYVAS

*Miškas pilnas visada gyvybės,
Auga ten visos gėrybės.
Miškas – tai kūnui atgaiva,
Kiekvienam svetinga ši vieta.*

*Su mišku – kaip su žmogum bendrauti.
Ei, žmogau, nediršk šaknų jo rauti!
Jei išrausi, pajusi jo rūstybę,
Per tūkstančius metų sukauptą galybę.*

*Tačiau jeigu tu su mišku sutarsi,
Naują ramybės vietą atrasi.
Ten, kur gera ir be kitų,
Ten, kur tu vienas, tik su mišku.*

*Ten, kur įvairūs žvėreliai gyvena,
Ten, kur geniukas medį kalena,
Ten, kur ramu, šilta ir gera,
Tam, kas atranda į mišką kelią.*

Benas Kučinskas, IIIa

TEBŪNIE SNIEGAS

Kiekvienas laukiame kokio nors metų laiko, mėnesio arba tiesiog kitų metų. Vis kažko laukiam, laukiam ir pagaliau sulaukiam. Kalbant apie metų laikus – daugumai mano pažįstamų patinka šilti orai. Kodėl? Kad gera ir šilta? Aš kitokia.

Nuostabiausias metų laikas man yra žiema. Nagi! Sniegas ir pusnys apglėbia tavo kojas ir nepaleidžia. Snaigės, vos gyvos, krenta iš aukštybių. Jos lyg lenktyniauja, kuri pirma pasieks ledinę žemę. Pala! O kaip tie didingi kalneliai, kurie užsikloja sniego skraiste ir leidžia mums čiuožinėti? Argi nesmagu įsibėgėjus pasileisti nuo kalno ir leisti vėjui tave kelioms sekundėms pagloboti? Kaip be besmegenių, kurie stovi lauke ir žiūri, kad gerai išsimiegotum? Kaipgi be noro naktį, kai sninga, ištrūkti į miestą ir sėdėti ant suoliuko su karštu puodeliu arbatos rankose. Nesvarbu, kad šalta, nesvarbu, kad sniegas tavo batuose, nesvarbu, kad tu pavargai.

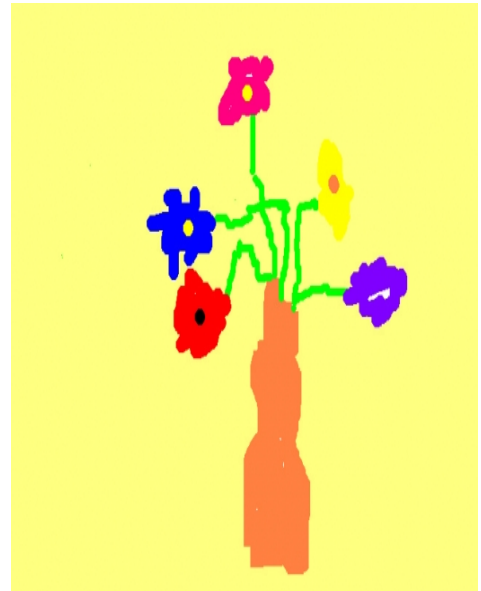
Tačiau žiemą yra ir liūdnujų akimirkų: kai mama pakviečia valgyti puikiausiu momentu, kai neleidžia pabūti lauke ir stebėti žvaigždžių, kurios stebi mus. Bet dabar – tai nesvarbu. Man įdomu, ar gamta nepyksta ant mūsų, ar tik šypsosi ir juokiasi. Ar medžiai mato mus per savo baltus drabužius, argi jiems nešalta plikiems ten stovėti? Tačiau aš dabar visa tai išmetu iš galvos. Aš sėdžiu prie židinio ir rašau knygą. Taškas. Bet knyga neturi pavadinimo. Ji dabar kaip žmogus be širdies, kaip nuotrauka be vaizdo, kaip lemputė be elektros. Aš užsimerkiau ir visi prisiminimai blykstelėjo mintyse. Vis dar būdama užsimerkusi parašiau du žodžius: „Tebūnie sniegas“.

Aistė Pavilonytė, 6c

MIŠKAS

*Apsnigtas miškas – Dievo šventovė.
Juk Dievas pastatė šitą tvirtovę.
Dangų parėmę aukštos kolonos,
Ant kurių pūpso kepurės –
Žalios, geltonos, raudonos...
Žemiau – samanų patalai uogų
pribarstyti,
Melsvom, rausvom spalvom nudažyti...
Leidžiasi saulė. Spalvos užgęsta.
Dievo palaimoje miškas paskęsta...*

Kevinas Skuodas, III b

VAZA

Ji stovi mano kambaryje, ant komodos. Džiugina ir ramina praeinančių akis. Tai vaza.

Aukšta, plona, maloni akiai. Neturi rankenėlių, tik siaurą skylę gėlėms merkti. O kokie raštai ir piešiniai ant jos ištapyti! Ant sienelių – miškas. Jis baugus su tamsiais, plonais, aukštais medžiais. Medžius supa rūkas ir vos prasiskverbiantys saulės spinduliai. Po medeliais šiurkšti, sudžiūvusi žolė ir storos samanos.

Žiūrint į šią vazą aplinka nurimsta. Aplink dingsta triukšmas, visas dėmesys nukrypsta į šį gražų menišką daiktą. Visos problemos tirpsta, o emocijos ryškėja. Atrodo, šis reginys padeda mums skirti laiko sau. Pamiršti viską ir galvoji apie save.

Atrodo, lyg pats įžengi į vazą ir vaikštai miške. Apžiūri aplinką. Stebi paukščius, orą, debesis. Jausmas, lyg atsiguli ant tos šiurkščios žolės. Randi ramybę chaose ir tiesiog stebi dangų. Stebi debesis, kurie lyg nori tau kažką pasakyti, bet negali jų suprasti.

Visi aplinkiniai galvoja, kad tai tik paprasta vaza, stovinti ant mano komodos. Bet tai kai kas daugiau. Ši vaza tai ramybė, laisvė, savęs atradimas. Šis molinis indas gali priversti kiekvieną susimąstyti ir prisiminti save. Prisiminti, kad reikia rasti lygį ir išlaikyti pusiausvyrą.

Bet, žinoma, galime tai palaikyti paprasta vaza. Galime tiesiog joje merkti sodo gėles, pavyzdžiui, narcizus, rožes, jurginus ir daug kitų.

Bet manau, kad šis molinis indas kai kas daugiau, paslaptlingiau ir stebuklingiau.

Meda Norberta Jablonskytė, 6c

ŽMOGAUS DVASIA ŠAUKIA

*Žmogaus dvasia šaukia.
Ji šaukia tūkstančius kartų garsiau,
Nei anksčiau.
Ir tikiu, kad ją išgirs.
Tačiau, kiek pastangų bedėtų,
Mums, žmonėms, bus to per mažai.
Juk mes tarp savo kibernetinių erdvių,
Darbų ir uždirbimo pinigų,
To begalinio noro tapt kažkuo kitu,
Ne savimi, pamirštame,
Kokie laimingi buvome maži.
Maži, bebaimiai padarėliai,
Kuriems reikėjo lauko, pievos,
Gurkšnelio gryno oro,
Žvaigždžių ir saulės spindulių...
Kokia rami tada gi buvo mūsų siela...
Kokia euforija užplūsdavo kasdien!
Tačiau pamiršome visi.
Pamiršome mes saulės šilumą, žvaigždes,
Kurios kas naktį užsidegdamos
Priverstų skristi į dausas.
Pamiršome ošimą medžių,
Tą rasą, krintančią kasnakt...
Tereikia kiek sustoti, tereikia atsikvėpt,
Tereikia sielai leist mus iki ten lydėt
Ir pamatysim, kur nuves...
Ogi nuves mus į dausas,
Į tą beribį kraštą sielai,
Į tą žvaigždynų margumyną,
Kur daug garsų,
Kur daug spalvų,
Kur daug kvapų,
Kurie mums suteikia ramybę,
Kurie mus verčia tapti visko dalimi,
Kurie mums rodo kelią į platybę,
Kurios nematome dar mes visi.*

*Tas grožis, ta dvasios ramuma,
Ta medžių, paukščių, oro visuma
Yra tikrai neamžina –
Juk amžino šioje planetoje nėra...
Tad kiek sustokim, kiek atsikvėpkim,
Tad kiek aukščiau pakėlę galvas
Pasižiūrėkim –
Kokia graži gamta,
Kurią branginti reikia visada!*

Augustė Rūkaitė, III b

PABIRO MINTYS IŠ DEVINTOKŲ RAŠINIŲ...

Kodėl didžiuojusi, kad esu lietuvis?

Aš didžiuojusi, kad esu lietuvis, nes mūsų tauta yra pažengusi moksle, ypač informacinių technologijų srityje. Mes turime greičiausias interneto ryšį pasaulyje. Lietuva garsėja lazerių technologijomis, kurias naudoja visas pasaulis ir net tokia bendrovė kaip NASA.

Mes kalbame viena seniausių kalbų iš indoeuropiečių prokalbės, kurią kitataučiai sunkiai išmoksta ir supranta. Netgi kartais būna linksma, kai užsieniečiai bando išstarti lietuviškus žodžius.

Erikas, Ia

Myliu Lietuvą dėl jos žaliuojančių laukų, draugiškų žmonių, saugumo. Lietuva – tai dalelė manęs. Kai būnu išvykusi, pasiilgstu savo Tėvynės, šeimos, draugų. Visą laiką noriu grįžti namo, nes čia gimiau ir užaugau. Džiaugiuosi, kad esu lietuvė.

Gustė, Ia

Taip gera būti Lietuvoje, ji toks pasakiškas kraštas! Čia patys gražiausi laukai, miškai pievos... O mūsų miestai! Kiekvienas kažkuo ypatingas, neįprastas. Kaip gera eiti Vilniaus gatvėmis, grožėtis architektūra, sutikti turistus iš įvairių šalių, matyti laimingus žmones... Lietuvoje gyventi gera.

Nikolė, Ia

Aš didžiuojusi Lietuva, nes ji yra nuostabi šalis, kuri buvo niokojama, skaldoma vidaus ir išorės priešų, bet vis tiek išliko vieninga. Didžiuojusi lietuviais, nes jie sugebėjo apginti laisvę.

Medeinė, Ia

Lietuva – tai vienas žodis. Jį išgirdus kažkas suplazda širdy. Kažkas tokio nuostabaus, neįtikėtino. Mus visuomet vienys Lietuva ir jos

nuostabios šventės, per kurias mes, lietuviai, susiburiame draugėn ir tampame vieninga tauta. Švenčiame laisvę ir šviesą. Kai iškyla bėda, mes vėl kartu: kovojame už savo laisvę ir lietuvybę.

Marija, Ia

Tik Lietuva man primins rugių laukus, jaukius močiutės namus, laukais bėgančius žirgus... Galiu didžiuotis, kad mano šalis yra nuostabaus grožio, kad čia mano proseneliai kovojo už laisvę ir kad mano tėvai ją išsaugojo. Lietuva – nuostabiausia šalis!

Livija, Ia

VIJOME ŽIEMĄ IŠ KIEMO

Vasario 10-tą dieną Riešės bendruomenėje vyko Užgavėnių šventė. Šventė nebuvo ilga, bet tas laikas praėjo labai smagiai ir turiningai. Buvo daug vaišių, didelis laužas, daug muzikos, kaukių... Susirinko nemažai žmonių, tad buvo dar linksmiau! Gražina Zizienė, kaip ir kiekvienais metais, buvo išvirusi naminės šiupininės. Mindaugas Verbyla atsivežė daug tradicinės Užgavėnių muzikos, tad ir šokių netrūko. Netrūko ir kaukių, kurių buvo labai įvairių: nuo piktų velnių iki laumių. Na, o Morę darė visa bendruomenė: vieni ją gamino, kiti puošė atneštais rūbais... Laikas tikrai prabėgo greit, bet ir ne veltui.

Na o vasario 13 dieną, per tikrąsias Užgavėnes, šventė vyko Riešės gimnazijos kieme. Šventės vedėjos priminė tradicijas. Netrukus į kovą kibo Lašininis ir Kanapinis. Traukdami virvę, jie aiškinosi, ar dar pasiliks žiema, ar netrukus ateis pavasaris. Nugalėjo Kanapinis, tad netrukus uždegamas laužas, kuriame supleška ir Morė – žiema baigiasi!

Mokiniai ir mokytojai linksminosi šokdami aplink laužą, skanaudami blynų. Užgavėnių šventė visiems patiko.

Reportažą parengė E. Tarvydas ir M. U. Blinstrubaitė